

Patkós Dániel

Szilánkok

Read-up comedy

Magyarország legolvasottabb könyve*

*A 2-4 éves nőstény albínó sünök körében végzett reprezentatív kutatás alapján

Budapest, 2015

BEVEZETÉS AZ ELŐSZÓHOZ

Kedves Olvasó!

Még a főiskolán megtanultam, egyetlen komoly mű sem kezdődhet úgy, hogy csak egyszerűen elkezdődik. Az nem elég elegáns és tudományos. Mindig kell egy bevezető, amely nem szól másról, mint az olvasók lelki felkészítéséről, hogy a következő oldalakon hatalmas betűtenger fog a szemük elé tárulni, amely nyilvánvalóan az eddigi legjobb és legokosabb halmaz, amelyet valaha is olvastak.

És mivel én egy igen komoly és tudományos könyvet szeretnék a kedves Olvasó kezébe adni, ezért nem mondhatok le a „*Bevezetés az Előszóhoz*” című rövid, ám annál komolyabb mondanivalóval ellátott fejezetről.

Először is, kezdjük az alapoktól. Ez egy könyv. Sőt, egy okoskönyv. Lehet lapozni. Nem terheli meg a szemet, mivel passzív kijelzővel rendelkezik. Bárhová magunkkal vihetjük, kicsi, könnyű, betolható az ágy alá. Környezetbarát, nem fogyaszt áramot és nincs károsanyag-kibocsátása. Diétás, nem tartalmaz cukrot, alacsony az energiatartalma. Dinamikus, intelligens lapsuhogás generátorral rendelkezik, ami képes valóságghű hangzást szimulálni. Forradalmian új technológiával íródott, emiatt egyetlen bébifókának sem esett bántódása a létrejötte közben.

Ha eddig tudtak követni, akkor itt az idő, hogy belevágjunk az *Előszóba*...

ELŐSZÓ

Amikor ezeket a sorokat írom, a stand-up comedy itthon is rendületlenül tör előre. Vicces és kevésbé vicces jelöltek állnak színpadra, hogy történeteikkel nevetésre bírják a közönséget. Sokaknak ez sikerül, de az ádáz küzdelemben rengetegen véreznek el a humor gyilkos csatamezején.

Olyan ez, mint az éneklés. Azért, mert valakinek hangok jönnek ki a torkán, még nem biztos, hogy énekel. Ha valaki kiáll egy színpadra, az még nem garancia arra, hogy vicces is lesz. Kivéve, ha politikus az illető.

Mivel szeretem a dolgok könnyebbik végét megfogni – ez a politikailag korrekt kifejezés arra, hogy lusta vagyok –, ezért úgy döntöttem, én nem vállalom a harcot szemtől-szemben. Visszahúzódok biztonságos bunkerembe, leülök a számítógép elé, és ahelyett, hogy a bőrömet a vásárra vinném, inkább új műfajt teremtek.

Persze ilyesmit az ember nem csinál mindennap, az új műfaj teremtése komoly dolog. Nem lehet új műfaj teremtenei kialvatlanul, kapkodva, vezetés közben vagy foci VB alatt.

Ilyenkor az ember leül egy csendes szobába, maga elé veszi a számítógépét, és erősen koncentrálni. Ha eléggé odafigyel, akkor megszületik egy új műfaj. A múltkor például elrontottam, és adóbevallás lett belőle. Vigyázni kell.

Ez a könyv nem kisebb küldetést kíván betölteni, mint ezen új műfaj bevezetését a köztudatba.

Ez az új műfaj pedig – trombitaszó és dobpergés – a read-up comedy. A könyv küldetésének végső célját akkor érte el, ha majd milliók csapnak a homlokukra, hogy *„megvan, ez hiányzott a mi életünkéből, mindig is a read-up comedyre vágytunk!”*.

És akkor most következzen a *„Bevezetés a read-up comedy szellemiségébe”* nevű tantárgy.

SZILÁNKOK

Az Élet erdejében bolyongva, a fák félhomályában apró, fel-felcsillanó tárgyak tűnhetnek a szemünkbe. Néha meg is reccsennek a talpunk alatt ezek a parányi dolgok. Ha lehajolunk értük, és jobban szemügyre vesszük őket, észrevehetjük, hogy ezek az apró tárgyak nem mások, mint kis üvegdarabkák. Elhagyatottan fekszenek az avarszőnyegen, csak néha-néha csillannak meg, amikor visszaverik a sűrű lombkoronán áttörő napfényt.

Ha a kezünkbe vesszünk egyet, megláthatjuk benne magunkat, és a minket körülvevő világot. Meglepődve tapasztalhatjuk, hogy a visszatükröződő dolgok nem is olyanok, mint amilyenek elképzeljük azokat. Hasonlónak tűnnek, de mégis van bennük valami furcsa. A szögletes formák kicsit gömbölyűbbek, a sötét dolgok valamivel színesebbek, a magas tárgyak picit alacsonyabbak, a fontos gondolatok egy fokkal kevésbé fontosak.

Egy görbe tükör darabkáiban fedezhetjük fel újra magunkat. Ezek is mi lennénk? Az nem lehet... A kérdés örök: kinek higgyünk, a megnyugtató belső hangnak vagy a szemtelen görbe tükörnek?

Ezekből a szilánkokból magunkkal viszünk pár darabot az előttünk álló hosszú útra, és néha újra elővesszük őket, hátha azt mutatják már végre, amit mi gondolunk. A szilánkok azonban hajthatatlanok, ők mindig az általuk vélt igazságot mutatják, hiába szeretnénk mást látni bennük. Kényük-kedvük szerint bizonyos dolgokat felnagyítanak, másokat lekicsinyítenek. Így lesz az osztogatóból fosztogató, az okosból okoskodó, a kakasból kakaskodó, a magyarból magyarkodó.

Az út során én is gyűjtögetem ezeket a szilánkokat, főleg azokat, amelyek jókedvre derítenek a barangolás alatt. Nehéz helyzetekben rájuk nézek, és ők mindig figyelmeztetnek, hogy a dolgok nem feltétlenül úgy vannak, ahogyan én értelmezem őket. Nem érdemes megfutamodni az utamba kerülő szörnyek